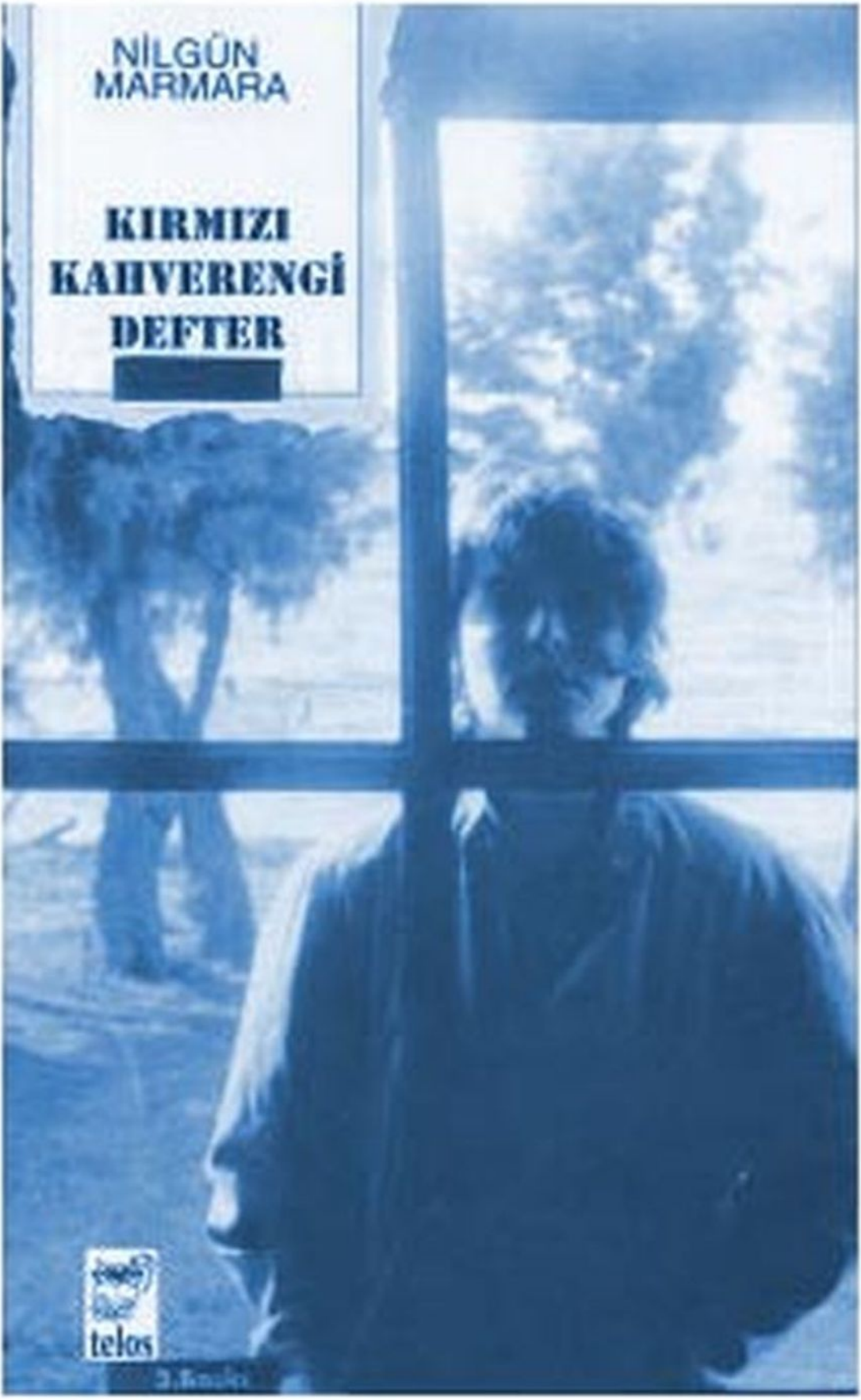

NİLGÜN
MARMARA
KIRMIZI
KAHVERENGİ
DEFTER
telos

TELOS: 34

EDEBİYAT: 16

Nilgün Marmara

●

Kırmızı Kahverengi Defter

PERİHAN MARMARA / TELOS YAYINCILIK 1993

Yayına Hazırlayan
Gülseli İnal

ISBN 975-545-040-8

Kapaktaki Fotoğraf
Nilgün Marmara

Dizgi
Hurive Zengin (Palatino 9.75)
Düzelti
Hakan Kete
Ofset Baskıya Hazırlık
Optimal Grafik
Kapak ve İç Baskı
Yön Matbaacılık
Cilt
Umut Mücellit

Birinci Basım
Mayıs 1993
İkinci Basım
Eylül 1994

TELOS YAYINCILIK
Cağaloğlu Yokuşu, Evren Han, No: 29-30 Cağaloğlu - İstanbul
Telefon: 511 79 16 Fax: 511 06 26

nilgün marmara
kırmızı kahverengi defter

Yayına Hazırlayan: Gülseli İnal

telos

Yayınlayanın Notu

Evet, kimi günlüklerin, mektupların yayını, "netameli" bir iştir. Tecrübeyle sabit. Gülseli'nin de belirttiği gibi, "yığınla spekülasyon/eleştiri" bizi hiç şaşırtmayacak. Bunlar dile getirildikçe, açıktan tartışıldıkça, kuşkusuz, bizim de söyleyeceklerimiz olacak.

Şimdilik, açıklamamız okurlara: Nilgün Marmara'nın günlüklerinde yer alan, okuduğu kitaplardan yaptığı alıntılar ve mektup taslakları dışında, her satır, her harf, elinizdeki kitaptadır. Üzerlerinde, düzeltme dahil, en küçük bir redaksiyon müdahalesi yapılmamış; defterlerde nasıl yazılmışsa, —günlükler, insanların "çalakalem" iç dökmeleridir, yayına hazırlanan metinler değil. Doğal olarak, harf hataları, tümce düşüklükleri görülebilir. Kitaplaştırırken, bunları olduğu gibi bırakmayı yeğledik (Joh Ellis, İngeborg Bachmann... gibi)— yani, bir okur, defterlerin yaprağını çevirdikçe neler görecekse, o şekilde aktarılmıştır.

Acaba?

Defterler, ilgilenenlerin tetkikine açıktır.

telos yayıncılık

Cam kırıklarından bir elbise

Gülseli İnal

Şubat '92'de, Nilgün Marmara'nın annesi Perihan Marmara, bana Nilgün'ün günlük tuttuğu iki defter ve yazılarından oluşan "deste deste kâğıt" teslim etmişti. İkimizin de amacı, bütün bu "malzeme"nin içinden basıma uygun olan yazıların seçilmesi ve kitaplaştırılmasıydı. "Malzeme", oldukça karışıktı; çalışma, aralıksız dört ay sürdü. Günlük tutulan defterlerde, mektup ve şiir taslakları, okunan kitaplardan notlar, çeviriler, fragmanlar vardı ve hepsi de, düzensizce, Nilgün'ün ruhunun rüzgârlarına göre yazılmış, çizilmişti.

Bu "malzeme"yi çok sevmiştim. Önce, biri kırmızı, diğeri kahverengi kaplı iki defteri taradım. Bu iki defter boyunca, Nilgün yalnızca birkaç kez tarih kullanmıştı. Günlük karakteri gösteren bu defterlerle ilgili, Nilgün adına ben karar verecektim, bütün sorumluluk bana ait olacaktı. Defterlerde, okuduğu kitaplardan bölümler (Lacan, Barthes, Frazer, Murdoch, Bachmann...), alıntılar, mektuplar, serzenişler, yakınmalar, öfkeli kalem kullanmalar arasından, günlük niteliği taşıyan, daha doğrusu Nilgün'ce not özelliği taşıyanları seçtim. Aynı zamanda tutulan bu iki defterdeki notları birbiri içine yerleştirerek bir takvim hazırladım. Ölümün büyük uğultusuna aldırmayıp, Nilgün Marma-

ra'nın özel yazılarını, zamanın saklı tuttuğu bu anıları didik didik ettim. *Daktiloya Çekilmiş Şiirler* ve *Metinler*'in matriksini oluşturacağına inandığım için de canla başla çalışıyordum...

Ölümün uğultusu tekrarlanıyor, sayfalardan mor renkli büyülü sözcükler, zamanın toz zerreleri uçuşuyordu; Nilgün'ün kullandığı mürekkep daha kurumamış, parlak ve göz alıcı. Defterlere, rastgele değil ama, mood'larına göre notlar düşmüş. Bütün bu "karışık malzeme", üst üste yığılmış serzenişler, isyanlar, defterlerin motto'sunu oluşturuyor. Kırmızı ve kahverengi kaplı defterlerin sayfalarında, bir mineralin kaya içinde bıraktığı izler gibi, Nilgün'ün ruhunun izlerini buluyorum, sonra silikleşiyorlar...

Kitaplar Tarihi'ne baktığımda, günlüklerin, yazarın gölgesini aydınlattığını, geometrik yaşam bölümlerini bize ulaştırdığını görüyorum. Nilgün Marmara'nın belki günlük amacıyla tutmadığı, bazen tarihleyip bazen tarihlemediği ve yaşasaydı belki de basımına biraz kuşkuyla bakacağı bu özel defterleri kitaplaştırma düşüncesi, bundan dört yıl önce gelip yerleşmişti beynime. Nilgün'ün ölümünün üzerinden yıllar geçmişti ve o, artık hiçbir şeye müdahale edemeyecekti. Bu defterleri okuyuculara açma düşüncesiyle, tüm sorumluluğu üstlendim.

Nilgün Marmara'nın günlüklerini (ya da notlarını) başka yazarların günlükleriyle eş tutmak, karşılaştırmak, bana başından beri saçma gelmişti. "Edebiyat çevreleri"nin, okuyucunun, bu günlükleri başka bir günlükle, örneğin Oğuz Atay'ın, Kemal

Tahir'in günlükleriyle karşılaştıracağını biliyordum. Oysa, her yazarın günlüğü, kendi karakterini taşır, asla benzeşmez. Edebiyat tarihçilerinin, "günlük, zamanın bir dökümünü vermelidir; günün siyasi olaylarını, önemli günlerini yansıtmalıdır; yazarın önemli anlarını vermelidir" gibi bayat ve sıradan yargılarına, gülerek karşılık verebilirim.

Kuşkusuz, yığınla spekülasyon yapılacaktır, bunlara da aldırmıyorum.

Defterlerin yayımlanmasıyla ilgili çetin bir karardan sonra, sessizliğin ilk harfi "R", benim adıma beni karşıladı. Şimdi sözcükler, Nilgün'ün Araf'ından imler olarak yazı masama düşüyor. Her şeyden önce, ona şiirini kurduran, uç noktalara çeken akıl yürütmelerin ve tek başına yürümelerin, çöle dalmaların, uzaya saplanmaların, yıldızlarla eşlenmelerin, madeni bir sesle konuşmaların sırrını bilerek... her şeyden önce, onun sanatında süslemenin, figürün ve öykülemenin olmadığını bilerek... sanat ile hayat arasındaki uçurumun kapatılmasına çalışmasından ve sonra, bundan bilerek yüz çevirmesinden yola çıkarak, yarattığı im'in anlamını kavramaya çalışarak... sıradan ve gündelik olanda bulamadığını imge'de bulma umudunu da reddederek; ayrımları, gerçek ve güç ilişkisini öne çıkarıp, anlayışı ve anlaşmayı bir aldatmaca olarak gördüğü bu 'Gözyaşlarımızın Küresi'nde onu bir kez daha selamlıyorum.

Günlüklerin adını, onun en yakınları Ece Ayhan ve Seyhan Erözçelik'le, '92 yazında enfes bir sohbetten sonra, ağaçların ve vahşi doğanın ortasında birlikte koyduk: *Kırmızı-Kahverengi Defter*...

Günlüklerin basıma hazırlanmasına, özellikle heyecanlarıyla katılan Levent Karataş'a ve yardımlarını hiç esirgemeyen Ahmet Soysal'a sonsuz teşekkür...

Ve o ulaşılmaz nesne, mücevherli saat, günlüklerin tam yayımlanma ânını vuruyor...

Üç kez, Nilgün Marmara!

Ece Ayhan

Sonunda söylenecek sözü başında söylemek istiyorum! Nilgün Marmara olayına ve şiirine yeniden bakılması adına bu yazıyı tersine çeviriyorum. Ama bu bir şairi tersinden okumak değildir.

Öldükten sonra bir şairin ya da bir şiirin nasıl ve nereye vardırılacağı bilinmez, bilinmiyor!

: Varoluşçuluk felsefesinin başına gelenler ya da getirilenler gibi. Hatırlarsınız bu felsefeyi önce çiçek çocuklar hemen ve sözde benimsemişti.

: Gordon Pym'in Serüvenleri'yle garip ve olağanüstü bir şair olan Edgar Allen Poe'nun yıllar sonra bir reklamda kullanılması gibi. (Düşünebiliyor musunuz? Karalarını çekmiş ve avurtları çökük bir Poe ve omuzunda da bir 'kuzgun'! önünde de bir parfüm şişesi!)

: Güzelim Nilgün Marmara'ya da öyle oldu, olmuştur yani. Neyse ki onu içtenlikle ve hesapsız seven, Ersin Tezcan gibi, gerçek marjinaller de var!

Nilgün Marmara ilkin yeni şairler arasında, özellikle sahicilik açısından, seçik olarak belirmişti (Cezmi Ersöz, Küçük İskender, Sami Baydar, Seyhan Erözçelik, Lale Müldür, Orhan Alkaya, Gülseli İnal, Kubi Ünsal... gibi).

Nilgün Marmara'nın şiirinin bir 'anahtar'ı yine yalnız kendi şiirinin içine gömülüdür demeyece-

ğim. Ta hayatının içine gömülüdür!

Nilgün Marmara'nın bu (bulunmuş) yeni kitabına son/ön/söz gibi bir yazı yazarken, onu nasıl ve ne kadar uzun/kısa sevmiş olduğumu bir kez daha düşündüm (22 Nisan 1982 Gümüşlük İskelesi - 13 Ekim 1987 Kıziltoprak arası).

Bèn, Nilgün Marmara'yı İskenderiyeli, stigma'lı, çentikli bir arkadaş sayıyorum. Nasıl İsmet Özel 'cumhuriyetle yaralı' ise Nilgün Marmara da 'dünyayla yaralı' idi. (Durrell'in İskenderiye Dörtlüsü'ndeki Cleo'yu, Justine'i düşünün!)

Ve yeri geliyordu: Nilgün Marmara'yla birlikte, bacaklarımız kesilmeden önce, Harrar'a çıkıyorduk tersine bir yolu izleyerek! Limanlık bir kasaba olan Cibuti'den yukarılara, dağlara tahtırevanla bir yolculuk işte!

Harrar'da da, çevresi açık bir kulübede yaşıyoruz, Nilgün Marmara Anglo-Saxon şairleri arasında bir gidip bir gelerek o 'beduh'lu şiirlerini horozlu tüfekli (ve de yakışıklı) özel ulaklarla elden İstanbul'a gönderiyordu. Bense, —tarihte İstanbul'dan Uzun Mısır'a gönderilmiş ölüm fermanları gibi— denizler aşıp yıllar sonra dolaşıma girecek mektuplarımı pullarla gönderiyordum, gönderiyorum.

Acı gerçekçilik - TİSZNİM - FOSZN
Toskuk Arabesk KÜLTÜRÜ

16 Ekim - 6 Aralık 1985

Gül Kitaptiri Kişiler bu yaz
gelir gitkim okuma, göz alıştırıcılık, uyuşturucu
yadırımı :

G - John Berger (Hayatımız) güçlü
roman. Heyecanlı sürükleyici!!

Zadikiz Şah - Elsa Morante enfantilemiş
(Superlative'leri çocukun öykü kurmaca oyun-
şekliği kullanan 8 yaşında ölen kuzen Veronyo hariç) lar - Bok gibi daha
kalay yeri yutulur

Neyse ki Çeviri Dergisi (BFS, Kitap 985
dün ve Bugün kalasya Kitap 1 85 BFS,
şenlik ve su yayınları, değişik eğ aç-
Çeviride Kültür, Bachmann şiirleri -
Nabokov'un "Dr Zhgal" yayını
Ariel Dorfman'ın "Yüzyılımız Yabancılık" inceleme
Felsefe Dergisinden seçme Max Born "Einstein ve felse-
fe etkisi"
Bertrand Binoche'nin "Tahammül Dayatılamaz" adlı
üzerine yorumu.

TASZNİM-FOSYA
LILHANA

Acı gerçekçilik — Arabesk

TOBRUK

16 Ekim - 6 Aralık - 1985

Çöl bitiştirildiğinden bu yana zehir zıkkım okuma, pis alışkanlık, uyuşturucu yatırımı:

G— John Berger (hıyarının) çüktüf romanı. Heyecanlı sürükleyici!!

Endülüs Şalı — Elsa Morante enfantile'nin, çocuksu öykü kurmaca oyunları. Bok bile daha kolay yenir yutulur.

(Superlative'leri çok iyi kullanan 8 yaşında ölen Kuzen Veranzio hariç)

Neyse ki Çeviri Dergisi (BFS, Kitap 1) Dün ve Bugün Felsefe Kitap 1 85 BFS, şenlik ve su yaydı, serpti az az. Çeviri'de Rilke, Bachmann şiirleri.

Nabokov'un "On Gogol" yazısı.

Ariel Dorfman'ın "Yüzyıllık Yalnızlık" incelemesi, Felsefe Dergisindeyse Max Born "Simge ve Gerçeklik."

Bertrand Binoche'nin "Cehennem Başkalarıdır" üzerine yorumu.

* "Tutmayanlara" Nihayet tutmuşlar, olmuş bir kalite:
Oğuz Atay bir iş sınırlılığıyla bırakıyor işlemli olan
mühür gelişim için elbette, Turgut Özben'den se-
~~Selçuk Uçak'ları ve mahalle seçilmiş~~ ~~ona gerek~~

Siyaset ve siyasal düşünce sözümün-
Ali Bayramoğlu, Serif Mardin.
Ve nihayet Delaye'in "Şöyle düşünceli
iyice açtı.

* Cüce Prelim Şarsel'in cüce bulup
bulaşmaları - Yerel kültürlerden Evrensele -
* Jean Anouilh'in - Beckett çok sıkmasa
ge ceki oyunu "Becket"
* N'apalım, arada Rimbaud, Char,
Celan, Kafka'nın aşık söyleri
arasıyor. Lorca'dan kopuk gibi
Brünoelen de söylesine aşıklar
* Dil ve Maddecilik Rosalind
Coward - John Ellis
İletişim Yayınları 1981
Çev. Esen Tarım -

Nihayet

"Tutunamayanlar"a tutunuldu, okundu bitirildi. Oğuz Atay bir iç burukluğu bırakıyor; önemli olan münzehir Selim Işık elbette. Turgut Özben'dense. Selim Işık ismi de sembolik seçilmiş olsa gerek.

Siyaset ve Siyasal Düşünce bölümü— Ali Bayramoğlu, Şerif Mardin ve nihayet Deleuze'ün "Göçebe Düşünce"si iyice açtı.

Cüce Nedim Gürsel'in cüce bulup buluşturmaları — "Yerel Kültürlerden Evrensele"—

Jean Anouilh'in —Çoktan çöpe atılması gereken oyunu "Becket"

N'apalım, arada Rimbaud, Char, Celan, Kafka, —nın açık sözleri aranıyor (her ne kadar kapalı gibi görünseler de öylesine açıklar ki)

Dil ve Maddecilik. Rosalind Coward - Joh Ellis
İletişim Yayınları 985
Çev. Esen Tarım

Herkes evinin önündeki çölü süpürmelidir, içerdeki çölü dışardan sızmış olarak görüyorsa, beklesin, ağır ağır dışarı aksın kum tanecikleri, biriksin ve dışarının çölüne bitişsin, o zaman herkes yine evinin önündeki çölü süpürmeyi sürdürebilir...

Kör Baba meseli:

İçimdeki anne ölmeden önce, içimdeki babanın bir gözü görürdü içimdeki çocukları, anne ölünce babanın diğer gözü de kapandı, her ikisi de kör iki gözleri içteki çocukluğu yadsıdı.

Sonra sözcüklerin kumda bıraktığı izlerin içine yerleştim.

Birkaç sabun kalıbı kalınlığındaki tüm kitaplar okunabilirdi, Moby Dick'ten Lolita'ya, Savaş ve Barış'tan Tutunamayanlar'a.

Ben de Tutunamayanlar'la başladım.

Rüyalarıma Oya Aydoğan, Selma Güneri giriyor nedense son günlerde bir de Alexandria Quartet'teki ağıt yakan Mısırlı kadınlar.

Kağan eteğine pis bir herif oldu, her gün barlarda sürtüyor. Soruyorum "yine hangi bardaydın bugün?" "Ambar'da" diye yanıtlıyor. (Ekipmanı kontrol ediyor ambarda.)

Bir tarafı Godard şantiyesi bir taraf Altmann gölü bu garip mekânın ortasındaki ben Nilgün.

Dikeni var elbet Gülmüş
Bir yaşamın bir düşe ellenmesiyle, bir
düşün yaşamdan sıkarılmasının hiç bir
ayrımı yok. Dilsiz şarkıcılar düşünüyorum
ve öylesine candilerini verdi şöylerinde
kanıran varlıklar! Boşalmış kayalık-
lar, solmuş çöllükler, kurumuş kuyu-
lar... Çocuğun ilk telaffuzu: Acı,
sonraki sıfat hece: Doyum. Yanılsama.
Yanılsama!?! Bir de körler var kapkuru
kuşmuş. Hep karanlıkta düşünürler.
Yürekler - Öfkeler, ulurlar...
Boğuşmuşlar: "İki göğsüm görmüşler"
"İki göğsüm bir olalım" Sonra
ilk yaşam bitimsiz yer sarsıntısı.
Dönüşüm ve yaşam... Bu sarsıntıda
ruha hiç bir pencere açılamaz.
Sökülen yeniden eklenmeye çalışılan
göğüslere, göllere! Göl-lalelerin
ve göğüllüler! Nedir bu rezillikler?

Dilleri var elbet, dilimize benzemez. Pektik-el! Boştrak bir kıyak onlar için ve onlara sunulmuş

Bir yaşamın bir düşe eklenmesiyle, bir düşün yaşamdan çıkarılmasının hiç bir ayrımı yok. Dilsiz şarkıcıları düşünüyorum da öylesine kendilerini kendi yağlarında kavuran varlıklar! Bıçaksız bıçaklıları, çölsüz çöllüleri, kumsuz kumluları... Çocuğun ilk hecesi: Acı, sonraki çift hece: Doyum. Yanılsama. Yanılsama!?! Bir de körler var kuşkusuz, kuşsuz. Hep karanlıkta düşünürler.

Yürekler— Öterler, cakırdarlar... Bağırıyorlar: "İki gözlerim görmüyorlar" "İki gözlerim kör oldular". Acının ilk pazarı bitimsiz yer sarsıntısı. Dönüşsüz ve yaygın... Bu sarsıntıda ruha hiç bir pencere açılamaz, sökülen yerinden edilmeye çalışılan gölgelere, göllere! Göt-laleleri bu güzellikler! Nedir bu rezillikler?

PAVOR NOCTURNUS
YA DA DELİKLİ UYKULAR

Yüzü olmayan bir palyaço, elleriyle olmayan yüzünü örtüyor ve ağlıyor. İçerden ağlıyor ve ölüyor. Zaman yüzünü eskitemez çünkü yüzü yok!

Yok yüzlü palyaçonun giysisi olması gerektiği gibi oysa, kabarık yakalar ve renk renk kareli tulumu.

Yüzüyorlar, saydam ve ılık suyun içinde, şiddetle. Yukarıdan görülüyor bedenleri yarım, belden aşağıları yok. Hızla kayıyorlar sıvının içinden, adaya vardıklarında kollarıyla tırmanıyorlar kesik bedenlerini yukarı çekerek adamlar...

Benle benim aramdaki farkı görebiliyor musun?

Ölüm, yaşayabilmek için sonsuzca kaçındığımız, ama sözcükleri yaşatabilmek için kucak açtığımız...

Deniz tepinivor.

Akıl hastanesinde gidişat üzerine sorgulamada, hastalardan biri: "Hepiniz bir gün buraya geleceksiniz, gelecek, geleceksin, geleceksiniz, gelecekler" demiş.

Kafka, insan vücudundaki karanlığı görmüştü yalnızca, ışığı, aydınlığı gözden kaçırmıştı.

Çöl rengi bir elbise giydim.

Beden kaç atom barındırıyorsa o kadar da anlam ve sembol taşır. Hücrelere çok önceden /her zaman/ zaten işlemiş, işlenmiş sözcük ve arzu.

* IRIS MURDOCH - The Sacred and Profane Love Machine

İrişanımın okuduğum en yalınkat kitabı.

* TURTE DIARY → Russel Hoban

İlginç bir film yapılabilir,
çok görsel bir anlatım, paralel
işleyen gelişmeler; William G. ve
Neaera H'in kendi dünyaları
ve yaşantıları - Yaşamları
bir yerde kesişiyor ve öyle bir
değişim yaratıyor ki G.'nin
ve H.'in yaşamlarında.
Tüm anlatı boyunca Neaera
bir harf (William'dan) ötede,
ilerde. G - H - Aynı
bir şey ama farklı şekilde.

* Buddenbrooks Dilşi
Cilt 1 - 2 Thomas Mann

IRIS MURDOCH— The Sacred and Profane Love Machine

Iris'anımın okuduğum en yalınkat kitabı.

TURTE DİARY→ Russel Hoben

İlginç bir film yapılabilir, çok görsel bir anlatım, paralel işleyen günlükler; William G. ve Neaera H'in benzer dünyaları ve saplantıları. Yaşamlar bir yerde kesişiyor ve öyle bir değişim yaratıyor ki G.'nin ve H.'in sonraki eylemlerinde.

Tüm anlatı boyunca Neaera bir harf (William'dan) ötede, ilerde. G - H. Azıcık bir şey ama fark işte!

Buddenbrook Ailesi.
Cilt 1-2. Thomas Mann.

Ece Ayhan'ın şiiri
ya da
Aklın (Belleğin) Argosu
Bir deneme başlığı olabilir.

Kentlerin havaalanlarından çok düşalanlarına gereksinimi var. Yeni düşalanları yapılmalı, olanlar restore edilmeli ya da tümden yokedilmeli.

Başkaldırmış düşünce bedenin aşık olurluğundan başka ne?

KIYAMET KOPARKEN BİLE FİDAN DİKİNİZ.

"Ben hakimim Masum Bey!"

Hayat, hep yüzünle seviştik,
tersinin hatırı kaldı.

Sol üşüdüğü zamanlar bir çiftti kuşlar
serçelere uçtuğu ve ay sarpmasıyla
kendine döndüğü uçan bir gece ışığında
yitebilir pervazının ötesine uçuşun
bir cam ağacına yapıştı. Gün boyu
pınarı bir bir kirlik zamanın
mavi pembeye karıştı, sonra yine
ay camına dirmandığında serçeler
üşüdüğü zamana vardı.

Çok üzüldü zaman, bir çift hünsa terlikle uzlaştı ve ay çarpmasıyla kendine döndü uzun bir gece ışığında yitebilir pervanenin utkusuz uçuşu bir cam ağacına yapıştı. Gün boyu pinası bir bir kırıldı zamanın mavi pembeye karıştı, sonra yine ay camına tırmandığında terlikler üzüntüsü zamana vardı.

KAĞAN
"Hayat yine de üzülmeye değer!"
NİLGÜN
"Hayatın neresinden dönülse kârdır!"

Rüzgârla
Yanan kadın
Mahzun köpeğe sırtını dönen kadın
Şiir yazan, canına kıyan kadın
Kürekçi erosun kayığındaki kadın
Çiçek kadın
Seyyah kadın
Bahçe kadını
Masa kadını
Pencere kadını
Çoğul kadın
Çocukluk kucağında kadın
Martı tüyü kadın
Çöl zambağı kadın
Kontrat imgesi kadın
Köpük kadın
Şafak kadın
Durgun Hayat Kadını

7 Eylül, 86

Yer yüzünün tüm bağırsakları uzunluğunca uzanan uzunluğumuz içerde labirentsi karmaşıklığı boyunca katlanan bir saldırma ve saldırılma korkusu. Giriş? Çıkış yok mu? Arka pencere hangi gizgeçene açılır? Baktığı yer yalın bir beyaz duvar, kısalttırılmış uzunluk ...

* Aşk bir ya dövüşürler!

10. Eylül, 86

* Şiir, dairesel bir labirentte yeşil merkezden dağılan ara yolları, tasarı kısa keşif yollarını aşmaktır; üzerinden kurtlar da aşırır, tilkiler de ... Sıçrama, uzun yolları kısaltmak amacıyla çemberi aşma duygusu ve hasta olmayan hayvana ait duyular özlemle gerçekleştirilir.

7 Eylül, 86

Yeryüzünün tüm bağırsakları uzunluğunca umutsuzluğumuz içerde labirentin karmaşıklığı boyunca katlanan bir saldırma ve saldırılma korkusu.

Çıkış yolu mu? Arka pencere hangi gezegene açılır? Baktığı yer yakın bir beyaz duvar, kısaltılmış uzunluk...

Aşk bu ya dövüşürler!

10 Eylül, 86

Şiir, dairesel bir labirentte yeşil merkezden dağılan ana yolları kesen kısa keçi yolları açmaktır; üzerinden kurtlar da aşırır, tilkiler de... Sıçrama, uzun yolları kesmek amacı, çembere ulaşma duygusu ve "hasta olmayan hayvana" duyulan özlemle gerçekleştirilir.

16, Eylül HEBA KUŞLARI

Bombalandıktan sonra, heba kuşlarının bir bölüğü akıl ve beden yaralarını resmettirip, satamadılar.

Büyük bir bölümü yaralarıyla dilenme sayesinde unutuş duvarını ördüler. Eksi sıcaklığında anımsamanın hiç ses çıkarmadan yıllardır bekliyor gizleyip yaralarını heba kuşları. Öçleri uzun tutar onların; bombacıyı, her zamanın bombacısını bulduklarında açılacak vücut ve akılları katil bir öpüşle.

Bileklerini çevreleyen mavi tül uçup yittiğinde kurtulabilecek küçük kız darbe arayışından,

belki de!

17 Eylül

Nabokov "dayanılmazın ağırlığını" "Sebastian Knight'ın Gerçek Yaşamı"nda bölüştürüyor; anlatıcı, anlatılan kişi ve metnin arasında oluşan üçgen kimi yerde bir prizmaya dönüşüyor (bazen yer düzeyinden yukarı yükselen, bazen başaşağı...) Yüzlere yapışan maskelerin, kim tarafından ve nasıl yapıştığı, yapıştırıldığının yalnızca sözcükleri ve bu yolla oyunları kurmakla kanıksanabilir olduğunu örüyor. Ancak, bu birbirine dönüşen kimlikler, sevginin "ben"i belirsiz kılışı düğümü bir "denouement" yerine yineletiyor. Knight'ı anlatan belki de kendisiydi, üvey kardeş yerine, ya da anlatıcı kendisini öyle serimleyemeyeceği için Knight adında bir kimlik yarattı; ya da Nabokov'un bitirişiyle: her ikisi de birbirlerini tanımayan bir başkasıydılar...!

* Gilgameş bir keşişin zamanlar
önce kaymaşından sekiderek geçtiği
dişi armadillo şimdi büyümüş,
kurnaz ve yaşa dönmüş, sahibini
özlüyor. Kabuklu derisini kayalık kadınlar
ve kayalık erkeklere değiştirmiş. Alacakaranlıkta birbirleriyle söyleşen
bu kaya kadın ve kaya erkeklerin
sesini dinliyor, çevresini saran yeşilleri
kuşatmasına karşın ...

* Yıldız dergi gözlüğünce

Çılgın bir bıyığın zamanlar önce tasmasından çekiştirerek gezdirdiği armadillo şimdi büyümüş, burnunu suya gömmüş, sahibini özlüyor. Kabuklu derisini kayalık kadınlar ve kayalık erkeklere değiştirmiş. Alacakaranlıkta birbirleriyle söyleşen bu kaya kadın ve kaya erkeklerin sesini dinliyor, çevresini saran yelken kuşatmasına karşın...

Yıldız dengi çözülünce

* Özemsemayacak kadar ölmüşüm !..
* Özemsemayacak kadar öldüğüm !

* Felsefeler, bu evde doğan yeni bir ölünün görmeye; koşacak, düşe kalka yuvarlanacak, sürünecek ... Nasıl olursa olsun; görmek için bu eski dostların yeni dertlerini ve göndermek için kendi dirimlerinin tuzlarını — gelişecek ! Uzuncan arşınını düşün ingilizlerin anlaşın bellişin kaş kokularını duymaya gelişecek. Ölüm sessizliği, kaş ne kuş kokan evden ayrılabilecekle sevinişecek canlığı kişi.

Azımsanmayacak kadar ölmüşüm!
Azımsanamayacak denli ölüyüm!

Geliyorlar, bu evde doğan yeni bir ölümü görmeye; koşarak, düşe kalka yuvarlanarak, sürünerek... Nasıl olursa olsun; görmek için bu eski dostların yeni cesetlerini ve göstermek için kendi dirimlerinin kıvılcımlarını— geliyorlar! Uyuyan arzunun düşün imgelemenin anlağın belleğin leş kokularını duymaya geliyorlar. Ölüm sessizliği, toz ve küf kokan evden ayrıldıklarında seviniyorlar canlıyız diye.

Gerçekliğin benim düşlerimden bir ayrımı yok —Öylesine ince delikli bir ağ ki bu üzerimize kapanan, kapanan, kapanan
bu KAPAN!

Gömütün kapağı hep açık, ölünceye dek — yaşadıkça uçuşan anları, düşünceyi ve duyumları bir bir atıyoruz içeri, sonra hiçbir şey biriktirilemez, üretilemez duruma geldiğinde kendimiz giriyoruz ve örtüyoruz kapağı üzerimize.

Uzun tobruk gecelerinde şantiye alanında garip makinelerin arasından geçerek, su arıtma havuzlarına bakardık ay ışığında yüzümüz yansımazdı. Teknoloji olgusu, ona yaklaşamama, bütünüyle kavrayamama, Godard filmlerindeki grotesque görüntüleri hatırlatırdı, geceleri ve gündüzleri. Godard çalışan işçilerin, devinen makinelerin üstüne aşk sözcükleri bindiriverir, çarpıcı bir karşıtlık/koşutluğu yakalayabilmek, gösterebilmek için.
Emek-üretim-aşk-tükeniş.

Bir tek güneşten utandım hayatımda
(Yalnızca)

"Çingeneye bayrak vermişler, önce babasını asmış"
—Göçebe düşünceye uygundur—

Varolmaktan alıkonmamak
gamlı/gamsız
içe açılan gözler
ve yabancılar da...

Deli. Çöl faresi. Kum bekçisi. Cımbız gözlü.

Mihenk taşlarıyla örülmüş evleri
mercan perileri basıyor artık,
mihenki eritip çözmeye, evleri
kızartmaya, —dişe diş
göze göz.

Yaşam öykülerine uzaktan baktığımızda algıladığımız, kurmaca ve gerçeklik alaşımının aşılamazlığı..

Öykü anlatmak derin ve alışılmışın dışında bir din duygusuyla gerçekleştirilebilir.

Yaşamlarımız kısa mesafelerde bir kuş uçuşu kadar (göçebilen kuşların yolları ve kargalara verilen yaşam payı dışında) gençyaz ve yaşlıbahar arasında ufalanan bir yaprağınki denli rüzgârlara açık. Bu bilgi bizi inlerimizden çıkararak (kimi zaman da tam tersi) altruizm adlı meydana gönderiyor. Belki meydan bir pazar yeridir, belki de yetişkin maskelerini sorumluluk duygusuyla yüzlerimize yerleştirdiğimiz bir çocuk bahçesi...

Açılmak — açmak. Göğe, yerküreye, suküreye, insanlara, düşünceye, geçmişe, gelecek ve şimdi'ye açılmak... Dünyaya yönelik tehdit oklarına hafif bir tebessümle bakmak. Tebessüm güncel-geçici ile evrensel-kalıcı olan arasındaki ayrımı görebilmek ve özümseyebilmenin imidir.

Kısacık bacaklarla uzuncuk kollar birbirlerini görmeden mavi taşları ufaladılar. Yavaşça yavaşça ve umutsuzca devindikleri için, sözcükler sayfalarda böylesine zorlukla yer edinebildiler.

Sonsuz bir mevsimdi. Zaman yerin uç ışığında beliriyordu gümüş rengi ve kaygan bir im olarak. Çarpık ve bildik güzler geçmişti, ay mezarlığının duvarları yapılıyordu. Ama soru hâlâ bitmemişti. "Katil kimdir?" ve onun türevi: "Katledilen kim?" Ceset belli mi? Denizin içini oluşturan büyük ceset kim?

* Malina – Ingeborg Bachmann
BFS yayınları, 1985. Çev. Ahmet Cemal

Bir kadın bütün parçalanmış, yarılmış akıl ve hiç sarsılmayacak açıklığıyla yazmış bir kadın... İçinden rastlantıyla geçtiği geçirdiği zamanlar, durumlar, ilişkiler yaralar açıkça, kaçınılmaz olan dille göğse bir yumruk bir ağrı ve bir çığlık yapmak ve sonra delirmek görevi... Bütün romana yayılan yarma/yakma motifi ölümün bir kılavuzu sanki. Neskafeli iş Domenico'sun, Zelda, Almanya'daki Türk işçi kızı ya da daha kimbilir nicelerine eklenen bir ölüm biçimi Bachmann'da kendilerini ölmeler cesetolarak algılayanlar intiharlarını başkalarının bir vasiyeti gerçekleştirecekleri gibi gerçekleştiriş.

Malina — Ingeborg Bachmann
BFS yayınları, 1985. Çev. Ahmet Cemal

Bir kadın bütün parçalanmış, yanmış aklı ve hiç sarsılmayacak açıklığıyla yazmış bir kadın... İçinden raslantıyla geçtiği geçirildiği zamanlar, durumlar, ilişkiler yaralar açtıkça, kaçınılmaz olan dille göğe bir güneş bir ay ve bir çizgi yapmak ve sonra delirmek görevi... Bütün romana yayılan yanma/yakma motifi ölümünün bir kehaneti sanki. Nostalghia'nın Domenico'su, Zelda, Almanya'daki Türk işçi kızı ve daha kimbilir nicelerine eklenen bir ölüm biçimi Bachmann'ınki de. Kendilerini ölmeden ceset olarak algılayanlar intiharlarını başkalarının bir vasiyeti gerçekleştireceği gibi gerçekleştirir. Ölüm yaşarken vardır, olmuştur cesedi yakarak ortadan kaldırmak gerekir. Domenico'nun naive çığlık/dilekleri İngeborg'un çocuksu masalı...

"Bir gün gelecek..." ama Kogran (Chagrin-) Acılar Kraliçesi bir günün gelmeyeceğini çok önceden bilmektedir, cinayet doğurulmuş olmaktır, kan davası — kana karşı işlenen suç ve bu suçtan alınması gereken öç ayın halesini bütünler, kendini ateşe atarak...

"... Exultate Jubilate" bir kitap yazacaktır anlatıcı.

Coşkulu - sevinç ve zafer nidası
(Exultate)
Jubilate. Zeburda 100. mezmur...

* Gözü karanmış ayrılıp yürüyüşe geldiler.

Pencerede elmas kareciklar ve çevresinde delikler. Böyle işte.

Deli. Göl gözü. Kan bekçisi. Cimbız böyle. İğne burunlu. Eskiden bir yiğitmiş. Böğürü yitirmiş. Kendi şimdi. Kalsa yeniden başacak mı? bakıyor. Taneleri sayarak kimi zaman tek çıkarsa diye sayıyor. Olmuyor, çift çıkıyor. Bugün "çift" tutuyor içinden. Bu kez de tek çıkıyor. Bakıyor gök kuşa karşı sayıyla yazılmış. Gözleri iyice umutsuz, renk körü... Çalde her şeyi birbirine karıştırıyor. Yakınındaki ev bir canavar, kapısız, tekbitki. Pencerede elmas kareciklari var, kanın ayrımında.

Ardında bir karaltı bayan izleniyor, kanın da ayrımında. Cimbız böyleni belli etmeden odaklıyor pencereye doğru, dönüp, dikeliyor. Işıklıysa zaman, mahkeme sandalyesinin gölgesine sığınıyor. Rutubetli günler sayılmış bir yaşa

Gizi kazınmış aynada
yüzyüze geldiler.

Pencerede elmas tanecikler ve çevresinde delikler. Göz için.

Deli. Çöl faresi. Kum bekçisi. Cımbız gözlü. İğne burunlu. Eskiden bir yıldızmış. Göğünü yitirmiş. Kumda şimdi. Falına bakıyor. Yeniden dönecek mi? Taneleri kimi zaman tek çıksın diye sayıyor. Olmuyor, çift çıkıyor. Bazen "çift" tutuyor içinden. Bu kez de tek çıkıyor.

Bulamıyor gök kuma hangi sayıyla yazılmış. Geceleri iyice umutsuz, renk körü... Çölde her şey birbirine karışıyor. Yakınındaki ev bir canavar, kıpırtısız, tetikte. Penceresinde elmas tanecikleri var, bunun ayrımında. Ardında bir karaltı bazen; izleniyor, bunun da ayrımında. Cımbız gözlerini belli etmeden odaklıyor pencereye doğru, dönüp, dikeliyor. Işıklıysa zaman, maki şemsiyesinin gölgesine sığınıyor. Bulutlu günler saydığı bir yana

ektardığı kum tanecikleri'nden oluşan tepenin
üzerine düşüyor. Paranoyak bir fare - Canavardan
çok korkuyor - çöle eklenmiş denize bakıyor
gerideki duran elmas çerçeveyi unutmadan.
Hem ikisini de anlamıyor - ikiye ayırıyor
tek ve çift gibi - Arkadaki canavarın sayısı tek,
önünde asılan mavi ölü çift. Suya varamıyor,
~~korkuyor~~ istilanma korkusu var, eve de dönemiyor
her gün her gece orada tek başına, perişan,
korkak, canavar... Deliğe iniyor, üşenmeyle
kıvrılıyor karanlığa. Çıkarsam, çıkarsam, bakacak
aşağılayarak, anlayışsız, öyle ucuza, bakacak
bana. Denize bakışımış gibi yapıyor beni
izliyor, soyduğum tanecikleri, şemsiyemi,
deliğine ~~inen~~ dolan delikleri... gözlerime
bakıyor. Gözlerimi cımbızla deşiyor, içine
tuzdan diyor bana, deli diyor,
kum bakıcısı diyor, göğünü yitirmiş
bir yıldız diyor bana; kumda ölü

aktardığı kum taneciklerinden oluşan tepenin üzerine tünüyor. Paranoyak bir fare. Canavardan çok korkuyor. Çöle eklenmiş denize bakıyor geride duran elmas çerçeveyi unutmadan. Her ikisini de anlamıyor. İkiye ayırıyor tek ve çift gibi. Arkadaki canavarın sayısı tek, önünde açılan mavilik çift. Suya varamıyor, ıslanma korkusu var, eve de dokunamaz her gün her gece orada tek başına; pencere; karaltı; canavar... Dehlize iniyor, ürpertiyle kıvrılıyor karanlığa. Çıkarsam, çıkarsam, bakacak aşağılıyarak, anlayışsız, ezercesine, bakacak bana. Denize bakıyormuş gibi yapıyor beni izliyor, saydığım tanecikleri, şemsiyemi, dehlizime inen delikleri... Gözlerime bakıyor. Gözlerimi cımbıza benzetiyor, iğne burunlu diyor bana, deli diyor, kum bekçisi diyor, göğünü yitirmiş bir yıldız diyor bana, kumda fal

bakışımı sanıyor, gök kafesindeki yerimi bulmaya yaklaşıyorum. Renk körlüğümüzün, paranoyakonuşum, umutsuzluğumuzun, korkusuzluğumuzun derinliğinden esinlenerek. Dalgınlığında tedirgin bellediğimi düşünüyor, tedirgin oluyorum. Bilmeyi tüylerimden kaplanmış et kardeş olduğum hayvan erincini. Diş ve tırnak ve kuyruk ve kürk ve ağız ve kaşınma ve ... Dişlerini gösterecek bir gün, maskeni düşecek. Diş düşecek. Hayvan dişlerini. Hayvan güldü. Gül-dü hayvan oysa, bilmez. Öfke saracak, saldırıdaki inceliği öfke bilecek, kin kabul edecek kimini, dişi, tırnağı, kuyruğu, kürkü, kılı, kaşınağı.

Her gün her gece her an düşünü ve oralarını düşünüyor. Diş bir diş kurmadan, yalnızca ön (kurmaca ve olumsuz kavramlarından yeterince) ve art. Sert ve ön. Suya dalabilir, yüzebilir, ses düşüp cansızca durmayabilir. Perçevrin elmas tanecikleri bilime yakın duyu bir delişle yakalayarak dişlerini gösterebilir. Diş elma duygusuyla yaşarak ve Neden

baktığımı sanıyor, gök haritasındaki yerimi bulmaya çalıştığımı. Renk körüymüşüm, paranoyakmışım, umutsuzmuşum, korkuyormuşum denizden evden ondan. Dehlizimde tetikte beklediğimi düşünüyor, tedirgin olduğumu. Bilmez ki tüyle kaplanmış et ve kanda akışan hayvan erincini. Diş ve tırnak ve kuyruk ve kürk ve hız ve kayma ve... Dişlerini gösterecek bir gün, maskesi düşecek diye düşünecek. Hayvan dişlerini. Hayvan güldü. Güldü hayvan oysa, bilemez. Öfke sanacak, saldırıdaki inceliği öfke bilecek, kin kabul edecek tümünü, dişi, tırnağı, kuyruğu, kürkü, hızı, kaymayı.

Her gün her gece her an önünü ve ardını düşünüyor. Hiç bir düş kurmadan, yalnızca ön ve art. Art ve ön. Uluma ve dokunma korkusunu yenersesuya dalabilir, yüzebilir, dönüp canavara tırmanabilir. Pencerenin elmas taneciklerinden birine yakın durup bir deliğe yaklaşarak dişlerini gösterebilir. Öç alma duygusuyla yanarak "Neden

büyüdüğünüz, geldiğiniz yer, bölüm, gözlerinizle, dillerinizle, anlıklarınızla, aşklarınızla, ağlamalarınızla, gülüşlerinizle, yüzlerinizle, boyçizgilerinizle; bu yeryüzünü nasıl yeteneğinizin bir yapıtı olarak algılıyor onu abartmaya salıyorsunuz?" sorabilir-
[redacted] neden ve nasıl da, zamanlarında akışın kuş dili, diş felek o zaman. Beden dikiliyor. Bir zamanlar olduğum - sonra olduğumu sanıyor, kürkümün yokluğunu varsayıyor.
[redacted]

büyüdünüz, genleştiniz, yayıldınız, gövdelerinizle, aletlerinizle, anlaklarınızla, aşklarınızla, ağlatılarınızla, güldürülerinizle, yüceliklerle, bayağılıklarla; bu yerküreyi nasıl iyeliğinizin bir yapıtı olarak algılıyor onu altetmeye çalışıyorsunuz?" sorabilir. Neden ve nasılla, damarlarımda akışan hınç dile, dişe gelir o zaman. Benden tiksiniyor. Donanımlı olduğumu sanıyor, kürkümün bir zamanlar olduğunu, sonra yokolduğunu varsayıyor.

Gökyüzüne dair bir şey yazılmadı, haritası çizilmedi henüz, ama geçenlerde buradaki evlerden birinin küçük çocuğuyla konuşurken ondan göğe doğru işaretler...

ÇOCUK: Kağan amca'nın çalıştığı yerde bir işçinin üstüne taş düşmüş. Fazıl hoca hastaneye götürmüş.

BEN : Ölmüş mü...

ÇOCUK: Yok ölmemiş.

BEN : Ne zaman ölecekmiş..

ÇOCUK: Ölmemiş ki, ölmeyecekmiş daha..

BEN : Sen ne zaman öleceksin..

ÇOCUK: Biz yatacağız. Allah bizi öldürecek sonra yukarıya alacak.

BEN : Nereye?

ÇOCUK: Yukarıya..

BEN : Nereye?

ÇOCUK: (Konuşamaz) parmağıyla gökyüzünü işaret eder.

"Nereye gittiğini bilmiyorsan, derin bir bağın yok demektir. Olsaydı öğrenirdin."

"Dava" filminden

Tarkovsky dünyayla tanışma tümcesi olarak "Anne bak guguk kuşu" örneğini veriyor. Bense bir pencereye soluğumu üfleyerek bulandırdığım camda

"Anne bak çöpçü"
"Anne bak sinek"
"Anne bak polis"
dediğimi anımsıyorum.

Adam Dergisi - Aralık Sayısı

Küçük İskender'e (öven) sorular. K. İ.'in son yanıtı. Hiçimiz mutluluğun resmini yapamayacağız. Bu yazgıyla yaşamak ve isyan etmek benim hızımın, utancımın tanımıdır.

Bir karga bir kediyi öldüresiye bir oyuna davet ediyordu. Hep böyle mi bu?

Bir şeyden kaçıyorum bir şeyden, kendimi bulamıyorum dönüp gelip kendime yerleşemiyorum, kendimi bir yer edinemiyorum, kendime bir yer... Kafatasımın içini, bir küçük huzur adına aynalarla kaplattım, ölü ben'im kendini izlesin her yandan, o tuhaf sır içinden! Paniğini kukla yapmış hasta bir çocuğum ben. Oyuncağı panik olan sayrı yalnızlık kendi kendine nasıl da eğlenir.

Niye izin vermiyorsun yoluna kuş konmasına
niye izin vermiyorum yoluma kuş "
niye kimseler izin vermez yollarına
kuş konmasına?
"Öyle güzelsin ki
kuş koysunlar yoluna"
bir çocuk demiş.

Kadın erkeğe

Yitecek yitecek kumların dibinde. Bütün yazılanlar, yaşananlar deli gözüyle bakan ölü bir balık olacak, ölü bir denizin sayılabilir, sayılamaz kumları içinde. Bir sevi/ölüm denizinin, yaşama yanılsamasının dibinde!

Erkek kadına

Kayıtsızlık kipinin bilgiççe ayrımındasın sen! Yalnızlık tarafından soğurulmanın güzel kuruntusundan uzakta! Seninki kayıtsızlık kipinin hüsnükuruntusu!

Can, üşüme durumunda.

Sevmiyorum kuş seslerini ve seslerinin açıklandığı, açığa çıktığı sabaha karşıları. Kuşlar, sabahlar, gün ağacına tırmanmalar ve her rengin böylesine özdeşlik bulması tiksinç!

Regaip kandilinde "İyi ki doğdun Muhammet" şarkısını söyledik ve çok eğlendik.

Billur kafatası

Ey Kadim Süryani,

Doğmuş olmak bir referans mektubunu nereye ve kime götüreceğimizi bilememektir.

Kervansaray hummasına tutuldum. Bunu yalnızca Ebu Nidal biliyor. Karyatidlerinse asla haberi yok.

Ay kamarasında
kristal kafatasları çarpışırdı
makaranın üzerinde dağılan mürekkeple
Kuşlar eğilirdi yemlerine,
insanlar elma tabaklarına,
herşeyi avlu kılarak

"Yalnız iki tür insan iyidir
Gömülmüşlerle doğmamışlar."

Çin atasözü

E. Jelinek varolmadığını savunuyor.

"Tarihin eğlendirici yanı kadının ölümü olmuştur. Kadın sonu gelmeden önce bir kez daha isyan etse de, lezbiyen olsa da, kesici dişlerini ameliyatla sertleşmiş erkeklik organına dönüştürüp onlarla kendi çocuklarının kanını emse de bu böyle. Çünkü erkek toplumu dünyayı bozdu."

"Ben benim
Sen de Tanrı, diyeceksin"
bir Macar filminden, yaşlı adamın çocuğa verdiği öğüt.

Ben olmayan herşey tanrı olabilir ve ben bir başkasıyla karıştırılırsa, özdeşlik kurulursa tanrı ikiye bölünmüş demektir. "Şizofren tanrı."

Uyku yerine aşk ve sözcükler üzerine çalışan bir Oblomov.

Kar tanecikleri, elmas tanecikleri
ölüm tanecikleri doldu gözlerime
değiştirilemeyen bu dağ bu ova
bu suyla canı
acıyan siniruçlarıma
değdi bana sözcüklerle.

+ Bu yarış arkadaşının pek de yetkin bir oyuncu olan ve pek uysal ama biraz fazla tepkili "gergedan" eşi Tybie ~~Jolanne~~ Jean Genet ile karşılaşıyoruz bu "kimi kardeşler oyunculuğu" kim ne demek Nasıl oynuyorlar, ne oynuyorlar, nasıl ayrıntılandırıyorlar. Sahtekar oyuncu pozlarını, ne müzik aletlerini nasıl da "değiştiriyorlar" ve gergedanlıklarını, bir "Satın Alınmayış"

+ Sınır düşüncelerinin köşeli ekranları oluşturduğu kara bölgede bir anıt olarak (saplanmış) belirdiğini görüyorum seni Ey "I" harfinin dikeliği, ...
çarpıklığı
eksikliği

Bu yarış ortamının pek de yetkin bir aynası olan o pek uysal ama kızınca pek tepkili "Gergedan"ın tepkisi yalnızca Jean Genet ile kanıtlanıyorsa bu "kimi kandıran iyimserliğe" kim ne demeli? Ne o parfümleri, ne o gravürleri, ne o açık arttırmalarda satılan değerli parçaları, ne müzik aletlerini ne de "Gergedan"ı ve gergedancıkları, siz "Satın"— "Almayız."

Sinir düğümlerinin sözcüklerden oluştuğu bu karlı bölgede bir umut olarak bekletiyorum seni Ey "r" (çarpıtılmış) harfinin eksikliği...
çarpıklığı
eksiltilmişliği

Kapı kimin üzerine kapatılıyorsa, o, dışarıda kalanın değildir.

İçerde olan, tek kişilik oda oyunlarına düşkün olan üzerine kapatılan kapıdan habersiz ve kolayca dışarda olanın üzerine kaç kapı kapıyor.

9 MART 1987

Cumhuriyet Gazetesi. "Güney Afrika, İşte bu!" röportaj dizisinden. (Ufuk Güldemir)

"Coğrafyada asıl belirleyici olan din"i tetkik için Randburg kilisesindeki rahip

Ray Mc Cauley'le görüşme...

" diyor ki: "İsa'yı kurtarıcı olarak görmeyenin, cennete gideceğine inanmıyorum, bunu ben söylemiyorum ki Allah söylüyor.

—Peki İsa'dan önce yaşamış insanlar ne olacak?

—Onların cennete gidip gitmeyeceği, ileride bir kurtarıcının geleceğine iman edip etmediklerine göre belirlenecek.

—İsa geldikten sonra ondan habersiz yaşamış ve ölmüş Pigmeler ne olacak?

—ALDIKLARI IŞIĞIN DERECESİNE GÖRE KADERLERİ BELİRLENECEK.

Adını vermeyen bir siyah kamu görevlisi de şunları anlatıyor.

"... Bunca yıldır beyaz Meryem'e dua ediyorduk halbuki İncil'i okuyunca Meryem'in Kuzey Afri-

ka'dan göç etmiş bir siyah olduğunu keşfettik.

—AÇGÖZLÜLÜKLERİNDEN BÜYÜK TOPRAK SAHİBİ OLMAMIZA İZİN VERMEDİLER. MÜLKİYET DUYGUMUZ GELİŞMEDİĞİ İÇİN, PSİKOLOJİK OLARAK KOMÜNİZMİN BİZİ, ONLARI KORKUTTUĞU KADAR KORKUTMADIĞINI ŞİMDİ DİZLERİNİ DÖVEREK KEŞFEDİYOR."

Güney Afrika, "Sessiz Yanardağ" artık siyahlardan çok beyazların elini yakıyor!..

12 Mart / 1987 / Güney Afrika, işte bu Boykot bebekleri—

Kara kolye yöntemi (Lastiğin içine benzin dökerek işbirlikçinin üzerine geçiriyor, sonra da ateşe veriyor, kurbanlarına Kentucky diyorlar)

Hem beyaz elit hem de kendi siyah ebeveynleri düşmanları.

Onlardan biri

Khrushçev Dumisani şöyle diyor

"Benden istediğinizi yapmayacağım. Annemin babamın yaptığı gibi ne sizin okulunuza gideceğim, ne dükkânınızdan mal alacağım. Kendimi cezalandırarak sizi cezalandıracağım. Okula gitmeyeceğim; haydut ve cahil olacağım. Kendi varlığımı tahrip ederek sizin geleceğinizi çalacağım."

Fassbinder bir filminde, Genet bir yapıtında bu tümceleri bir anti-kahramanına söyletirdi.

* Bulanıklık olsa gerek ~~[illegible]~~ bulanıklık
ışık tarihsiyor kaçırdığı. Ne + bir rampa
mı ne ? Sarmaşıklar arası bahçelerinize,
bayıklar saklayıcı, ~~[illegible]~~ + ikonlar, maydanoz,
Luden çalıntılar bir şeye bakış küpler,
tüneller, pelikanlar, yelkeli firmanlı, kelebekler,
kelebekler, duman acıları, Lucky yazmaları =
saklayıcı ve sahnesi. Adım başı adam başı
adam başı yücelticiler bu üçüncü elmalara
inanıcı, ve sahnesi vampirleşiler!

* Göğüsü yiğiren Yıldız
Kumsal Şahsa bakar
pek kumsalı yağlanış

* Gülen şarapçı
ayna pişi alanışı yarmaişçi seni
bağışlanan çağırdı bakma ayrıca
... dedi ayna ülkesi rahatsızlanış
Sarı seni, ayna pişi işçi
alır seni!

Bulanıklık olsa gerek sevgilim / bulanıklık. Işık korkutuyor kaçırtıyor. Ne, bir vampir mi ne? Sarımsaklar asın bahçelerinize, kazıklar saklayın, nallar ikonlar, maydanozlar, herdem çekirdek bir taze kolay küpler, küreler, prizmalar, yeldeğirmenleri, kekikler, keklikler, duman acıları, kutu yosmaları. Saklayın ve sakının. Adım başı adam başı adem başı yüceltilen bu çürük elmalara inanın, ve sakının vampirlerden!

Göğünü yitiren yıldız
Kumsal falına bakar
gök kuma mı yazılmış

Cinler çarpmıştı
ayna piri almıştı içeri beni
büyükannem söylerdi bakma aynaya
derdi ayna cinleri rahat bırakmaz
sonra seni, ayna piri içeri
alır seni!

S. Platt denemesi sonunda W. H. Auden'ın şiirr kullanılabilir. Ölümlerinin soğuk zamanlara rastlaması ve S. P.'nin Yeats'in eskiden oturduğu evinde canına kıyması (buz tutkusu...)

KUŞUM VE BEN

Kuşum ve ben bir aynada
uyuyoruz, kafesimiz yatağımız
yüzlerimiz eşlerine baka baka
sonsuz kar altında uyuyoruz
kuşum ve ben.
Eşim ve ben kızıl bir bağla
bağlıyız birbirimize
Çözülürse yoksulluk sevinir

Aynamızın içinde tek bu bağ...
Kızıl kıskaç eşim kuşum ben...

Ormanın edepsiz kraliçesine cüceler çekiçleriyle saldırıyorlar küf kokulu patikalarda. Bataklıklarda yolunu kesiyorlar onun ve boğazını sıkıyorlar erkini zincire vurmak için geceyi beklerlerken kraliçe buz tutmuş yollara çıkarak kaçmaya çalışıyor yazık cücelerin elinden edebi varmışcasına...

Birbirlerini sürüklüyor, iteliyorlar mazgalların üzerinde sonra yavaşça kendilerini alt kentte (kentin replica'sında) buluyorlar. Bu izbe cennette birbirlerini yumrukluyorlar salyaları karışıyor, kanları... Birden kara Judas karanlık alt kentte mazgallara sıçrayarak, dansederek, hoplayarak "Must die, must die, Jesus must die" şarkısını söylüyor. Siyah derisi az ışıkta parıldıyor labirentte koşarken zamanları zorluyor.

İklim ve polis izin verirse çingeneler çıplak gezer.

Annem bir catechist!

(özellikle dini meseleleri sual cevap usulu ile öğreten kimse.)

Böyle bir morla alçaltım sizi!

* Kafatasının çatlama sesleri üzerine kitabı veriyor
Bu sesleri duyduğu anlaşılabilir kafatasının.
Kırılan

* Herşeyden uzak olunca bile onun çevresinde
sığıp uyumak, ölmek, uyanmak istemek,
uyanınca yine insansa kendine sonsuzca
birbirine dönüşen kendi-başkası-evrenine saldır-
mak, merkezi unutamamak, kaybolmaya
ummamak, sezgiçemerdeki öfke, umarsızlık...
Çemberi kadınlamamak, merkezle devamsızlık,
değirmidüğün sözcükleriyle avunamamak...
Sonra yine, yaban, içinde ve şöhretiyle
olmasa bile, yaban çemberde
unutmak.

* Düş duvara bakmayan bir aklın
böyle diyorum, kış durmadan
boşaşan, atlayan göl gibi bir akıl.
Bu çizgiyi değiyor.

Sezgiyin ötesine berisine sığmayan akılların kavrayabileceği bir akıl. Bu akıldaş geçilebilir bağlardan yürüdüm. Bu anı depozitinin kim kendisinden beki hazırlayacak, yaşarken anmaya, sonsuza yaşa-
bilecek bir akıl...

* Şöhretlerin bağdaşmaların sevinci ve acısı

Kafatasının çatlama seslerine kulak verilmiş, porselen ve her an dağılabilir kafatasının.

Merkezden uzak olunca bile onun çevresinde sızıp uyumak, ölmek, uyanmak istememek, uyanınca yine insanlara kendine sonsuzca birbirine dönüşen kendi-başkası-kendine saldırmak, merkezi unutamamak, başkasından arınamamak, vazgeçememek; öfke, umarsızlık... Çembere katılamamak, merkezle donanamamak, değirmi dilin sözcükleriyle sarınamamak... Sonra yine, yakın, içinde ve göbeğinde olmasa bile, yakın çevresinde unutmak.

Düz duvara tırmanan bir aklım olsaydı diyorum, hiç durmadan koşuşturan, atlayan zıp zıp bir akıl. Herşeyin ötesine berisine sıçrayan akılların havsalaların alamayacağı bir akıl. Bu eksiksiz, gediksiz kaydeden vücudun, bu anı deposunun tüm koordinatlarını belirleyebilecek, yaşarken sonsuzca, sonsuzca yazabilecek bir akıl.

Saklamanın kaydetmenin sevinci ve acısı

Bal rengi acı
dokumuzdan sızan sonsuz.

Bu parçaları ruhuna bir Japonun ruhu değmiş biri olarak size göndermekle göneniyorum. Okuyun, okuyun da anlayın "Anlamak" nasıl bir şeydir bu dokusundan bal rengi sonsuz bir acı sızdıran yerküredeki kusurlu varoluşumuzu...

Bu şen ve çılgın metincikler bende gülmek ve ağlamak arası bir duyum yaratıyor; eğlenmekten ölüyorum... Siz ise korkarak ve kaçarak (bu yargı! yalnızca benle ilgili yansıttıklarınıza bağlı değil!) daha ne kadar kıvırtacaksınız bilemem ancak aynanın böylesine kutsal sayıldığı o ırktan (Japonlar) bir ruh size

"Şiir, ölüm ve yaşam dolayısıyla,
Şimdi ve daima açıktır." E. A.

dokunur da açılırsınız umarım (hem düz anlamda hem de yan anlamda!)

Şimdi hoş ve sağ kalmanızı dilerken bu saçma sözcüklerin size tiksinti vermesinden kıvanç duyacağımı da eklerim.

Tycho Oishi Bracha ya da Ayşegül Kunt ya da Kuzgun Acar

Kızıl yapraklar hep bir olup dönüyorlar bir yerlerde, boğazımıza birer düğüm yerleştirmek için, sonra uzaktan uzağa hep bu düğümleri bilmemiz, bildirmemiz, yaşatmamız öldürmemiz için.

Konuklarız yani yeryüzünde
gökyüzünde verilmiş yaşam payında.

Bu bahçede ölüm! Ağaçlar dolanır boğazımıza ve ürkünç kuşlar kuyumlarımızı çalarlar gerdanımızdan.

Dairede bir merkez uyuyordu, uyuyordu
Bir o yana bir bu yana büyüyordu
Merkez bana bakınca
Yakışmıyor bu sana
Merkez kaç merkez kaç !

Dairede bir merkez uyuyordu, uyuyordu
(Zıplar Güler Zıplar) Bir o yana bir bu yana büyüyordu
Merkez bana baksana
Yakışmıyor bu sana
Merkez kaç merkez kaç!

Etlerimiz (insanlarımız, bedenlerimiz)
damgalanır ve tüllenir
ve kıçlarında karanfil!

If loving is wrong
I don't want to be right!
—David—

Yıllarca ölüme yürüdük
Sağlam bir su üzerinde

Varlık, bir kıpırtının başlangıcıyla bitişi arasındaki an...
(değil olabilirliği kıpırtının tekrarıyla duyuruldu.)

Yargıdır bir dize!

Belki de sonsuza dek hoş görünmeye çalışanların nefreti daha derindir.

Dişlerinin arasından aşk tıslıyordu!

* Biz niye kendi zamanlarımızı yaşayamıyoruz, niye hep başka zamanlar ve hep başka kentliniz? Ne bu erdelerden, bir karanlık dima diliğiyle — karanlığın olmasını beklemek değil, ışığın karanlığa dönüşmesini ~~bekl~~ unmak — ben, ve biz: bir karanlık yaşamak arzusu? Şimdinin karanlığı daha ne kadar sürebilecek? Bu karanlıkta beslenen ruh kurtçukları daha ne kadar mahsedecek bizleri kendilerine? Bu kuytular içten içe daha ne kadar uluyacaklar? Bu görünmez salınıklar daha ne kadar sallanacağız "Sen ol konmak istiyorum" dümeşini sessiz bir çığlık olarak yineleyerek. Bu huzur işi sığlıklar ne köpekler öğlemeden, kim duyar? Çığlıklar neden bu kadar sessiz? Bu bakışmalar bu kavgalar niye var bu, yüzlerimiz neden yüz bedenlerimiz niçin bakık böyle asılı dururken ve dönerken ağlıç akıtak?

Biz niye kendi zamanlarımızı yaşayamıyoruz, niye hep başka zamanlar ve hep başka kendimiz? Ne bu ertelenen, bir tansık olma dileğiyle — tansığın olmasını beklemek değil, özün tansığa dönüşmesini ummak— ben'i ve biz'i tansık yapmak arzusu? 'Şimdi'nin karanlığı daha ne kadar üretilecek? Bu karanlıkta beslenen ruh kurtçukları daha ne kadar maledecek bizleri kendilerine? Bu kurtlar içten içe daha ne kadar uluyacaklar? Bu görünmez salıncakta daha ne kadar sallanacağız "Aya dokunmak istiyorum" tümcesini sessiz bir çığlık olarak yineleyerek. Bu huzur için çığlıklar ne köpekler toplumunda, kim duyar? Çığlıklar neden bu den sessiz? Bu balıkhaneler bu kancalar niye varlar, yüzlerimiz neden yüz bedenlerimiz niçin balık öyle asılı dururken ve dönerken ağır aksak?

Gloo-i yaşam
kırbaç

Ah! Yüzüne düştüğü bazı kişiler vardır ve
bunun böyle olması hiç de tuhaf
değildir! Düşündürür yüzlerce
hayat kendi gözlerine bakar yüzlerinden
fışkıran kalemlerle! Ve yine de
düşündürür ölümüne, yüz görünümüyle,
ölümüne! Acı mı? Değil!!
Bir kapının bitimi, yalnızca kırbaç!

Glas— yaş çanı
kırbaç

Ah! Yüzüne düşkün bazı kişiler vardır ve durumun böyle olması hiç de tuhaf değildir! Düşkündürler yüzlerine ve hayat kendi gözlerine bakar, yüzlerinden fışkıran kalemlerle! Ve yine de düşkündürler ölüme, yüz görümüyle, ölüme! Acı mı? Değil!!! Bir tapınma biçimi, yalnızca kürke!

→ Uzaktaki trenler, kamyonlar, kuşlar ve tüm araçlar gelecek sana doğru yürürken bu sonsuz evrilik oyununda.

* Sonsuz

Bir kelebeğin kanat çırpışı

* Ruhi Ey, zaman nerede
seni çarpsa?

* Dünü ani / ust

Üzerimden trenler, kamyonlar tırlar ve tüm araçlar geçiyor sana doğru yürürken bu sonsuz evcilik oyununda.

Sonsu
z
Bir robotun bir Robota Sordukları

Ruh! Ey, Zaman nerede
senin çarşafın?

Dust and lust

Sen, hızlı kum, toz ve şehvet
Therese sessizce dağılan.
Örtünün acısı Therese!
cıva kuşu
Therese
Cüzzam, balgam ve kanla
Yakıldın mı,
Yandın mı Therese?
Yakıyormusun karmelites Therese?
Başrahibeler çarşaflar
Başrahipler domuz kanı } bizse onların uşağı!

Sözcükler sürer yüzüne

Gül cezası

Artaud. Yılgı. Vahşet tiyatrosu için jest'i, action'u öne çıkarıyor bunu da Bali tiyatrosunu izledikten sonra... (buna saf tiyatro diyor) Artaud Doğu Sanatının acımasız duyarlılığını saptamış.

"Artaud'nun tiyatrosu, şiirsel acımasız bir duyarlılığa, Brecht'in tiyatrosu akılcı duyarlılığa yaklaşır." Z. Derlen (Gergedan, 2)

Vebalıları anlatan öyküyle başlayan o küçük kitap kimindi, neydi ve nerede?

Gergedan 2 (Nisan Sayısı)de ressam Ergin İnan'ın söyledikleri ve resimleri ne güzel!

Gergedan 2

Guiseppe Arcimboldo'nun (1530-1593) resimlerinde açığa çıkan her an açıkta olan ve görmezlikten gelinen gizi "Atların senin köpüren atların", Barthes şöyle açıklıyor: "Şöyle ilerler Arcimboldo, oyun'dan büyük retoriğe, retorik'ten büyüye, büyü'den bilgeliğe."

"Suyun canavarlaştırılması" tablosu, belleğin ve yüzün akvaryumunu, bu akvaryumun suyu ve onun içinde yaşayanlarıyla birlikte yeryüzünün yazgısı olduğunu bilene gösteriyor.

"Bir gelecek benim deli köpeğimde. Sürdür S.

* Küçücük bir dileğim var: sürüle evcil de olsa karşılaşıp yabancı iki insan gibi birlikte durup konuşmak. Böyle bir dileğin asrımızda çok aşağılayıcı ve alçaltıcı bir peygamber? gibi kabul gördüğünü bilmek, ben de bir boşuna yaşayan bir insan bir adalet ve bir yabancı bir aymazlıktır. Ancak bu sözlerin ve aymazlığın sebeplerini bilmek önemli. Neyse mektubu sadırmıyorum yada kendi edebiyatçı olamam!

Rederiğim de değişen de yok
Bu böyle n'apalım

"Sen geldin benim deli köşemde durdun" S. K.

Küçücük bir dileğim var: seninle evde de olsa karşılaşıp yakın iki insan gibi birlikte durup konuşmak... böyle bir dileğin nesnesi olmak çok aşağılatıcı ve alçaltıcı bir şeymidir? Geri kalan zamanların ağırlığı ve şiddetini üstlenir, ben tek başıma yaşarım. Her insan bir odalık ve bir, yalnızca bir aynalıktır. Ancak bu odanın ve aynanın dehlizlerini bilmek önemli. Neyse maksat sedimentasyon ya da kontr endikasyon olsun!

Retoriğim de toriğim de yok
bu böyle n'apalım.

Gittikçe soğuduğumu farkediyorum ve bu bana hiç de sevinç vermiyor. Çünkü özün soğuması çok tehlikeli, başkalarıyla ilişkiyi yalıma veriyor, unutulan ben başkayı yakarak yeniden doğacakmış gibi... tersine devinim devinim, Phoenix. Utanç, utanç adına kızaran.

Hiç utanmadan Japonya'dan çıkıp Amerika Türkiye Afrika
gelip yer ediniyorlar.
Pazı ve tel desteği bir tutarak
Alıp götürüyorlar elden ayaktan dirsekten,
Doğru öç için düğümlerden
düzgün ışıltılı ve katlar uğruna
Bozgunlar kıyımlar özkıyımlar içre
dinlerken yürekleri
utanıyor yine de kılıç ve krizantem.

İnsan güneşle arasına bir kitap koymalıdır. Kuzey Afrika'da dirim bu özgün yorumunda anlaşılmaktadır ki, yoksa herkes herkese koyabilir, ko, koma, ko, koma, ko, koma, vs vs vs vs vesveseli kuşlar böyle ötüyorlar! Karşıtlığın da bir ritmi var, kanıksanması gerekli, YOKSA cinayetler, cinayetler ürkünç bir kan devinimi. Öç bitimsiz; Ece bana "Tanrı yoksa herşey mübahtır" diyorsun sen demişti. Oysa ben "Tanrı varolduğu için herşey mübahtır" diyorum. Garip bir din anlayışı işte. Bu daha çok şu demek, eğer 8 ile 9 sayıları arasında gidip gelen ilahi düğümler tanrının kanıtı sayılabilirse ve 1 de birşeyse —bu alıcı vericilik bu şebeke bu cereyan ve cerahat ürkünç ama kaçınılmaz.

Sorun: "James olmayan Bond da" demiş ya, bu vahşetin içinde bir yöntem bulmak 007 değildir. Ah benim Jipon öfkem

kat kat!

Bakmak ve görmek serbesttir'in açıklaması bana göre, kimsenin kalbini kırmadan sessizce, çalışmak, voyeurlük yapmak gerekli. Sonuçta sahicilikler anatomisini bütünüyle kavramalı.

Anıların müthiş bir dirençliliği var; kişi anmak istediğinde her şeyin içinden geçip An'ı şimdiyi aşıp ancak istediği anıya dönebiliyor, çıplak ve savunusuz çocuklar gibi. Anıların her gün her an ırzına geçilebilir. Bir tür sıçrama ve hiç bir şey elde edememe.

Müzik!

Dalgalar mı, atomların dizilişlerindeki düzenin benim atomlarımın dizilişiyle çakışması mı! Halelerin eş düşmesi mi! Olanaksızlığın paylaşılması mı! Bir şey işte!

— Kişisel Uzaklıklar — (Yazısı) Manolyanın uğruna bakan ülkesinden

— Saat tam mektup yazmayı vurmaktadır —

Yıldız bir deniz (manikerdeyiter) sisle çevrili herşey, sanki gerçek bir etkisi var gibi, yürek için.

— İlk bahar hüsnü başlıyor baş ise özgürleşiriyor sesi, sevgiden gıplamalar ülkesi —

R. Char
(Şeceriin yükselişi'nden)

Neyse, düşeyden bir kılçık (altın yerine), ağzımın köşeleri işte: Berzahlanıyorum, herşeyarası gibi duruşa kavuşuyorum. Naptırıp duruyorsun? Diye sorarsanız — Kişisel çıkışlık ağrıyla? Aslında bu funny funeral denizine dek eşlenek bir şey. Kaşınılmış, bıkkınlık ve gülünç — Ve yine de döngü dönerken döndürüyor — güldürüyor, güldürüyor — Çark-ı-felek — Felekî kaderi oluyorum? Denizaltılarımız var geniş hızlarına yaşlar için, bazan yağmurda yaşlar akıyor gözlerinize doluyor, eğer bi'de bir kuvar oluşturarlarsa gözlerin önünde yada demir parmaklıklar, kör'lük yağlanır, insan yedim içtim yuttum alın yazımı, kör oldum oturdum der — Sana dâkin bakmak bizim sorumluluğumuz, oturup durup, bakmak — ve bakakalmak —

—Kutsal Uzaklıklar— (Yazısı)
→

—Saat tam 'mektup yazma'yı vurmaktadır—

Yitik bir deniz (maviler de yiter) sisle çevrili herşey, sanki gerçek bir etkisi var gibi, yürek için.

—İlkbahar tutsaklaştırıyor kış ise özgürleştiriyor seni, sevgiden zıplamalar ülkesi—

R. Char
(Gecenin Yükselişi'nden)

Neyse, tüyden bir bilezik (altın yerine), ozanın sözcükleri işte. Ben zıplamıyorum, herzamanki gibi durup duruyorum. N'aptırıp dursun? Durup dururum. (-Gümüşlük ağzıyla-) Aslında bu funny funeral sonsuza dek sürecek birşey. Kaçınılmaz, tiksinç ve gülünç... Ve yine de döngü dönerken döndürüyor —ağlatıyor, güldürüyor— Çark-ı-felek. Pek mi kaderci oluyorum? Geniş alınlarımız var geniş tutulmuş yazılar için, bazan yağmurda yazılar akıyor gözlerimize doluyor, eğer bi de bir duvar oluştururlarsa gözlerin önünde ya da demir parmaklıklar, körlük yeğlenir, insan yedim içtim yuttum alın yazımı, kör oldum oturdum der. Lâkin bakmak bizim sorumluluğumuz, otura dura, bakmak... Ve bakakalmak...

26 Nisan Pazar gecesi anne-baba evindeki televizyonda gördüğüm yeşil ışınla ve babamın "bu ülkede gerçek deli bile yoktur, hepsi sahtekârdır" demesiyle başladı. 25 Nisan Cumartesi gecesiyse E... derin korkusu ve suçluluğuyla bana saldırdığında aldığım derin yara, 26 Nisan Pazar günü ben tarafından düşünüldü ve herşey bir bir açıklığa kavuştu. Ben bir tehdidim onlar için çünkü bir varlığım, cinssiz bir bebek, rolünü bulamamış, iyi ezberleyememiş bir hayvan, her yöne savrulabilir, dağılabilir bir atom... Bu atomik kuvvetten korkuyorlar, enerjisinden, çekirdek enerjiden, çünkü onlar potansiyeli ekonomik...*

* Burada kesiliyor —Ed.

Hangi hazlara beşiktiler
o sunulan yüzükler
Kaç yıl çarşaflarını örttürdüler
çoluk ve çocuğa
bilmem-kaç düşük ayarla!

Rüzgâr değmesin diye kapıyla
kapı arasında Judas'ın ayağı...

29 Nisan geceyarısından
sonra karanlıkta yazıldı.
18 Nisan karanlığı anısına.

Timsah Neşesi

IRIS'IN ÖLÜMÜ

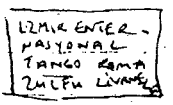
Genleştim, şimdi. O gece de genleştim yüzüne, ve çeşitli yüzlerine, ve çeşitli yüzlere. Hainlikle suçlanan hayvan, iki anaç tarafından; suçlandıkça nasıl da kutlandı, ben susarak susup, suçladıkça nasıl da coştu, kime hangi temaşayı sunacağını bilemeden kapana kısılmış bir hayvan; kafesteki Aptullah! Anımsamadığım tüm sözcükler anımsayabildiğim tek bir sözcüktü: Yara! Ortak yara, yeşil yatak ve zamandışı, bitmeyen, zavallı saldırganlık. Bana saldırırken kendi yarasını okşadı, benim onda açtığım yarayı, o güzel kızıllık... Sahiciliğimi sorgularken, kendi sahiciliğini, yeryüzünün sahiciliğini ağlayarak sordu: Var mı? Deli önerdi, öneriyordu, önerecek: Geğirerek yazıyorum şimdi, "gel, sıkıyorsa gidelim ve bir kumda oynayalım, netlik ben buna derim!" Söyledi ve dinlendi, bir değil üç kadın kulağı, üç kadın parmağı boyunca. Onun için o kadar emin, güvenli ve küstah, istediği üç parmak ve onun mesafesi!

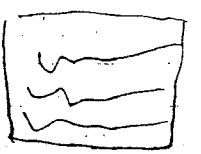
Bütün bu sıcak patlamayı en soğuk duvarımla karşıladım. Zaman içinde oluşmuş olan tortu herkese sıçratılan bir tortuydu o gece, yalnızca bir kin,

nesnesiz ve kimsesiz. Bunu dilemiştim, bunu bilemiştim, bilmiştim. En aşağılardan sürüklenmiş olanaksızlık bilgisiyle. Açıklıktan söz eden hayvan kendi tüyleriyle kaplı. Salyası konuşurken sözcüklerini örtüyor. Gözlerindeki kan, gözlerini... Ve bir gerçek intikamcı dinledi, dinledi ki, temaşa sürsün, içler acısı can çekişme ve salyangoz birleşmesi... Biri susarak okunu tanıdı, öbürü kusarak okunu kırdı. Kaçınılmaz bir zavallılık ve bana açıklıktan sözedivermiş, netlik, doğruluk, yalınlıktan; içi, götü, ciğerleri, kalbi, böbrekleri titrerken... Beni hiçbir ışığın altında görmeyecek o! Bildiği hiçbir ışığın! Çünkü ışığı yok onun!

28 Ağustos Pazar

Gezi'de Meydanlarından Ece ile inerken o gülümseyerek yukarı bakıp ve elindeki bütün renkli yaprakları bana doğru fırlattı. Sonra bir otobüse binerken o da farklı otobüse yöneldi ve böylece yitti: Farklı pinti pesepeteum sokaklarının arasında, böylece çok ben gerekti-mizi anladım.

Fenerbahçede Suna ve Ece ayaküstü bir yerde bir dehal konuşma yaptılar. Sonra vapurumuz kalkarken ve Büyük Cihat Borak'ı ziyaret ettik.

Bir gözü bir eğri kesik aynada

28 Haziran Pazar

Geçidin Merdivenlerinden Ece ile inerken o gülümseyerek yukarı baktı ve elindeki önü arkası renkli yazılarla dolu zarfı gösterdi; sonra biz otobüse binerken o zarfı otobüsün şöförüne verdi ve gözden yitti: Zarf şimdi pasaportumun sayfalarının arasında, şöförden çok ben gereksiniyordum.

İZMİR ENTER-
NASYONAL
TANGO ROMA
ZÜLFÜ LİVANELİ

Fenerbahçede Suna ve Ece ayaküstü bir çırpıda bir derhal konuşma yaptılar. Sonra vurucumuz kırıcımız ve bizler Cihat Borak'ı ziyaret ettik.

Bir gözü bir ağzı kesik aynada
Sürüyor kendini Ananke
hiç açmadan hamurunun gizini
ve içine dalmış bukalemunun
yolunu;
Kulaklarının tozu patlamış
aynada her zamanların Anankesi
Hugo'yu da çarpan
bir tuhaf etobur yaratıkların
zangoçluğunu fısıldıyor duyan
kulaklara,"AĞLAMAYIN!"

Gece, Bunuel'in Burjuvazinin Gizemli Çekiciliğini ikinci kez izlemeye başladığımızda Fatsa Şadeni Öğretmenlerevi Dinlenme tesisinde bir gürültüdür başladı, azgın ve yılışık bir org sesiyle oyun havaları çiftetelliler ve arabeskler... Bir nişan töreniymiş! Bunuel kuru gürültüye pabuç bırakır mı! İzledik kuşkusuz (arada Kağan birkaç kez polise başvurmak gafletinde bulundu!) Saat şimdi 00:05, gürültü de bitti; uykumuz bizi bekler o kendi yolunda...

MANOLYA II. ya da Çocukluk Şirrleri II

Karanlık, böcekistan dolaplarında itişen tencereler ve tavalardı anne evleri

pencereler bahçelerse kuş dilinde mutlu kuş düğünleri...

12 Temmuz Marmara adası .. Uyuyacam
ve uyurken yine kurduklarımı kurduklarımı
görüyor uyandığımda da hatırlıyorum.
Mada caddesinin sonundaki yüksek
duvarla en yerinde bir kilise varmış
ve ağır bir yağmur altında üç beş
kişi ağaçlara gidiyoruz; büyük bir
yanında bir sütun ve sütunun üstünde
bir su çanağı; çanağın içinde
ikon kutla arası resimler var;
biz kapıdan içeri girerken ikon kutla
yanda biri Panik Panasya değişir
sedefle) çanaktan dışarı akıyor
ve diz boyu bir heyecanla önümüze
inişler ikonlara doğru yürümeye
başlıyor.
Kilisedeki içeri girdiğimde gördüğüm
korkunç kâbusun mekânı ve ruhanı değil.
Bu ağaçlı yanar Boğaziçi üniversitesi
değil hatırlatıyor. Burası bir gösterim
olacak aynı zamanda kutlu bir

12 Temmuz Marmara adası... Uyuyorum ve uyurken yine kurduklarımı kurdurulanları görüyor uyandığımda da hatırlıyorum. Moda caddesinin sonundaki yüksek duvarlı ev yerinde bir kilise varmış ve ağır bir yağmur altında üç beş kişi ayine gidiyoruz; giriş kapısının yanında bir sütun ve sütunun üstünde bir su çanağı; çanağın içinde ikon kukla arası nesneler var; biz kapıdan içeri girerken ikon kuklalardan biri (Pamuk Prensese benziyor nedense) canlanarak ayağını çanaktan dışarı atıyor ve tüy gibi bir hafiflikle önümüze iniyor içeri doğru yürümeye başlıyor.

Kiliseden içeri girildiğinde gördüğüm korkunç köhne bir mekân ve hiç ruhani değil. Bu aynı zaman Boğaziçi Üniversitesini hatırlatıyor. Benim bir gösterim olacak aynı zamanda kulis gibi

bir yer kenarı. Ortada bir lavabo durmuyor. (Sarı, Terra Resandakinden)
Bu lavabonun aşağıda küçük bir deliği
var bu delikten içeri girmeğim
ve kafamı lavabonun içinde
sokmağım (aşağıdan) birkaç
işçinin ayakları arasında resmin başlıyor
ve korkunç bir kalabalık duyuyorum
kendimi içi su dolu lavabonun
aşağısından içeri dikiyorum ve
işte kendim lavabo ayaklarının içinde
ağzım su dolu ve görünmüyorum

14 Temmuz Çarşamba Sabah
yıkanırken sırasında bir diş
değiştim içeri yaylı ve iri
kızıllarla (benim fikri verdiğim
Zebra fikrinden türü) kaplı ve bir
libide yüzüyorum, onları yakala-
maya çalışıyorum ve yakalayamıyo-
rum - çünkü bedeni...

bir yer burası. Ortada bir lavabo duruyor (Sarı. Terra Rosendakinden) Bu lavabonun ayağında çok küçük bir delik var bu delikten içeri gireceğim ve kafamı lavabonun içine sokacağım (aşağıdan) birkaç izleyenin eşliğinde gösteri başlıyor ve korkunç bir karabasan duygusuyla kendimi içi su dolu lavabonun ayağından içeri tıkıyorum ve işte kellem lavabo evyesinin içinde ağzım su dolu ve gülümsüyorum.

14 Temmuz Çarşamba... Sabah şekerlemesi sırasında bir düş; denizin üzeri yaşlı ve iri kuşlarla (benim geri verdiğim Zebrafinch türü) kaplı ve birlikte yüzüyoruz, onları yakalamaya çalışıyorum ve yakalayamıyorum. Üzüntü bedeni...

Ada da spleen

Spleen of the island — İki büyüyemeyen herifle işim ne burada, tavla oynar gibi satranç oynayıp Tommiks, Teksas okuyorlar ve kaba şakalar yapıyorlar. Örmek istediklerinin ne olduğunu biliyorum. Benim bildiğimi bilmiyorlar, kendileri ise hiç ayırdında değiller.

Dönmek —İstanbul'a— istiyorum. Ama sonrası da beni çok ürkütüyor; binlerce binlerce düşüm, dileğim, gerçekleştirmek istediğim şey var... Arzu yeterince varsa dönüştürme kolaylaşır.

Megda Szabo Yavru Ceylan'ı nasıl öldürüyor, onu özgürleştirmekle öldürmek arasında hiçbir fark yoktur belki de.

15 Temmuz Cuma, Marmara Adası

Yattığım odanın tavan kirişlerinden birinin yan yüzeyinde çılgınlar gibi koşuşturan karıncalar var. Kirişin bir ucundan aniden hızla bir dörtlü öbür ucuna yola çıkarken diğer uçtan da bir altılı yola çıkmış bulunuyor ve yüzeyin ortasında karşılaştıklarında büyük bir çarpışma; hepsi birbirlerine şiddetli bir biçimde dokunuyorlar ve hiçbir şey olmamış gibi yollarına (ters doğrultuda) devam ediyorlar. Nereden gelip nereye gittikleri belli değil, kaza eseri aşklar, bu çarpışmalar bazen bir bir bazen iki iki bazen daha çok sayıda büyük bir telaşla koşuşturuyorlar... Yeryüzündeki aşk olasılığı ve süreci de karıncaların karşılaşmaları ve yaklaşık 10 saniye birbirlerine dokunmaları oranında. Ne zavallılık!

9. Ağustos, 87

Karanlık sularda yüzme karabasanı: Su altında (ağır yeşil kalın kahverengi sular) ellerimi hiç hareket ettirmeden ve hiç bir aygıt kullanmadan uzun uzun yüzüyorum. Oldukça girift bir bölgeye geliyorum, tropikal ormanlar, jungle'ları anımsatan bir yere ve bu ürkünç bitkilerden aşırı derecede korkup kaçmak istiyorum. Oysa her yanım onlarla sarılmış gibi... Ama birden onlara baka baka yalnızca ayaklarımı oynatarak aramızdaki mesafeyi açıyorum ve düşte de yüzüstü nasıl geri geri yüzebildiğime şaşıyorum.

O Yahudi çocuk alacakaranlıkta beni kaçırmak istiyor. Bu kıpkızıl bir düş, kırmızı bir karabasan. Renkler çoğunlukla kırmızının tonları ve kan vahşeti ve dehşeti duyumsanıyor. Onun elinden kurtulup kaçmaya başladığımda kırmızı ayakkabım bir mazgala takılıyor ve kapaklanıyorum. Cebimden kırmızı bir para çantası-cüzdan çıkarıp açıyorum yerde yatarken, içinde gümüş iki toplu iğne var. Tepelerinde pembemsi tonda mercanlar...

Hayvanat bahçesi gibi bir bahçesi olan eski bir evdeyim. Bir tadilât inşaatı sürüyor gibi. Yanımda tanımadığım biriyle dolaşıyorum ve ondan hoşlanıyorum. Bana bir sepetin içinde bir şeyler ikram ediyor, ne olduklarını söylüyor. Benim aldığım Linguistic soğanı (ufak, arpacık soğanı gibi,) ve onu yiyorum. Sonra evin karanlık bölümlerinde tek başıma dolaşıyorum kapısı açık yarı tamamlanmış bir banyo içinde (alaturka) iki ceylan kafası görüyorum, yanlarında da postları duruyor.

Dilsizliğimi, uzam ve insanın eksikliğinin genliğinde öğrendim.

Çölgörmüş bir hali var!

* Ölürken kahkaham ona bırakacağım.
* Kitap rüyamdaki gibi